

Buda Ferenc

Csak a rosszkedv

*Megüli a szürke peront a hideg.
Ha kihűlve is, hurcolod terveidet.
De mondd, mire készülsz még roskatagon?
Elhúzz az utolsó is, a postavagon.
Lassul a vér, áthűl a velő,
leszívárog a földbe az életerő,
petyhüdnek az izmok, görbed a hát,
csak a rosszkedv, ami újratenyészt magát.*

Hej...

*Hej, fényes út, hej, körbe-út,
hány kacskaringó a Tejút?
Ki az, ki annak nekifut,
és hol ér véget a tető,
e csillag-madáretető?
Mit szívsz, ha nincs már levegő,
s mire ülnek az angyalok,
ha minden csillag lepotyog,
és a Mindenség hűlt helyén
lesz egyetlen fekete lyuk?
Mire jut, aki odajut,
s Ki nyit rá majd egy új kaput?*

Néz rám

*Néz rám egy oroszlánpofa,
gyűrött, redős a homloka:
töpreng, akárcsak jómagam.
Lehet, százféle gondja van –
család? jövő? – nem tudhatom:
ő ott, s én emez oldalon.
Szép körszakálla szétterül,
borong csak (már-már emberül),
s néz, néz, mint végtelen mozit.
Vajon miről gondolkozik?...*